

raskle murte ning karilikkud möitted süddant mul loor-
mawad; kardan et surmatund jubba pea lätte on
joudmas. Endised pattiid seisatwad otsego paksud
pilved mul waimo silma ees; oh, teie ei tea, mis
rahhuta misio ing on. Teie ollete üls aus wagga
mees, laške mind patto ülestunnistada! wötkle pree-
stri assemel minõ lahhetsemist luulda!“ Irmabbe
wastas: „Kõige eßiteks töötage röwimist, wargust,
tapmisi ja muud süddame luriust opis mahha jäit.,
muido ei maksa patto lahhetsemine middagi.“ —
„Sedda ma tean,“ ütles Reinowadder: „laške patto-
tunnistust mind allustada. Ei tohhi ma teile salgada,
küdja lõige lomade waste, kes praego meie kuñingrigis
ellawad, ma paljogi patto ollen teinud. Onno Messi-
kappa pañin vallo wahhele näppistisse, kus ta nahtla
pargiti, et kübbara ja kindad vandiks jättis. Kaesi
pettin walle kelega ire-sögile, kus ta lingo langedes
kibbedat rooska sai ja ühhe silma ärrakautas. Ni-
saimoti saebab kuf Kanniõjalg töt möda; ma röwi-
sin lapsed tal ja pannin neid nahka. Ka kuñinga
lukoera ja tema sure emanda waste ollen mitmel
pubbul eßinud. Kriimslim sai minõ läbbi mõnda
äbbi ning teotust. Agga kassin aeg ei lubba kõik tem-
pusid siin ülestunnistada. Malja pärrast sõimasiin
hundi ikka onnoks, ebt me ful foggonist suggulased
ei olle. Ükskord — fest on aastad kuus teed — ella-
sin ma tüf aega Ollowerre kirriko liggidal, kus sel
aegal valje kaño olli; seal tulsi hund minõ jure ja

immüetas fellalõmise: ammetid öppida, et kirrikomehhe
tenistust saals. Ma sidusin ta jallad fella-õhhelisko
fülege lammitasse ja waña mees akkas lusti pärrast
fella ellistama, et kirrikomehhe ammeti selgesé saals.
Rahwas joofsis igaltvoolt löpmata fella-ellina peale
kocco, leidis hunti lammitas ja andis temale wallo
et nahk agga suitses, tunni ta rimaks waewaga
rahwa läest peasis. Teine kord pallus Kriimslim
mind, et piddin musta judi-mütsi temale pähhe pan-
nema, fest temal olli immo möda küllasid kribbo-
krabbo kaubaga ümber läia. Seal körvetas in tullega
pä ümbert karwad ärra et nahk kortsus ja hundile
wallo pärrast ulgus. Nisamoti öppetas in koera kom-
bel tedda sabbaga falla plüüdma. Ükskord lässime
jälle ösel ühhe rikka mehhe aita kiskuma, kus mõned
raswased sea kingid rukki salwes oolid. Kriimslim
frapis kappadega seina alla auko, vugges waewaga
sisse; agga aidas ei joudnud mehhise ahnust felata;
sõi ülleliga, paisus jämedaks kui tine kon, ja ei pead-
nud enam kitsast august tagasi. Ma teggin õue
peal färra, napsatas in verremehhe silma ees ühhe
faña ja puikas in joofsu; siis lässin aidas ette, lassin
faña suust, ja rahwas sai seddawisti hundi jäljed
läitte. Oi, seal wirrutati ühtluist wañameest, tunni
ta ärraminnestas, ihimesed tedda furnuke piddasid,
sabbapiddi aija tahha weddasid ja siis maggama lässid,
kui eßiteks nõu wötnud, teisel omikul hundi kassolat
mahha nülgida. Ei tea kui faua ta seal roidus seisis